

Жил Парис - „Животът ми като Тиквичка“

От малък искам да убия небето заради мама, която непрекъснато повтаря:

– Небето, Тиквичката ми, е огромно, за да ни припомни колко нищожни сме ние тук, долу.

– Животът е по-лош от сивото, покрито с мръсни облаци небе, от което ваят само нещастия.

– Всички мъже витаят в облаци. Нека си останат там, заедно с глупавия ти баща, дете тръгна да обикаля света с една кокошка.

Понякога мама не знае какво говори.

Бил съм много малък, когато татко е заминал, но така и не разбрах защо е взел кокошка от съседите за околосветското си пътешествие. Кокошките са много глупави, изяждат зърната, които им потапям в бира, олюляват се и със сетни сили стигат до стената, преди да се катурнат.

Мама не е виновна, че дърдори глупости. Виновни са бирите, дете ги пие пред телевизора.

Тя ругае небето и ме нашляпва, без дори да съм направил пакост.

Затова си мисля, че небето и шамарите са свързани. Ако убия небето, мама ще миряса и ще мога да гледам телевизия, без да ям страхотен пердах.

Днес е сряда. Учителката казва, че е „детската неделя“.

Аз предпочитам да ходя на училище. Мама седи пред телевизора, на мен ми се играе на топчета с Грегори, но той живее далеч и не може да преспива у нас, откакто майките ни се скараха заради топката и счупения прозорец. По телефона мама каза, че Грегори е: „Непрокопсаник“ и затвори с едно: „Мръсна курва“, докато от другата страна дамата крещеше: „Това е за предпочитане пред алкохоличка“.

Подканям мама: „Ела да си играем на топчета“, но тя се обръща към телевизора: „Внимавай, зад тебе е, ще те убие“, аз настоявам, ала мама продължава да нарежда на екрана: „Какъв глупак е тоя“, и не зная дали глупакът съм аз, или господинът, дете го утрепаха, въпреки че мама го предупреди.

Качвам се в стаята си и наблюдавам през прозореца сина на съседите, който няма нужда от никого, за да се забавлява. Яхва едно от прасетата, сякаш е магаре, и сам се смее. Тъпо ми е, затова отивам в стаята на мама с разхвърляното легло и дрехите по земята, застилам го, достатъчно висок съм, за да нахвърля нещата ѝ върху грамадата мръсно бельо в панера, и тъй като не зная какво друго да правя, дръпвам едно от чекмеджетата на скрина и под купчината изгладени ризи откривам револвер.

„Супер – казвам си, – ще отида да си поиграя в градината.“ Излизам, ни лук ял, ни лук мирисал, с револвера в панталона.

Мама и бездруго не ме гледа, защото предупреждава мъжа от екрана: „Това момиче не е за теб, миличък!“ Няма нужда да се прицелвам.

Небето е голямо.

Стрелям веднъж и падам на земята.

Ставам, пак стрелям и пак падам.

Мама излиза от къщата. Куца, защото единият ѝ крак не е наред, и вика: „Какво става тук?“, вижда ме с револвера и крясва насреща ми: „Къде сгреших, Господи, та се слобих с такава Тиквичка! Същински бащичко! Дай ми го, тъпанар безподобен!“ Опитва се да издърпа револвера от ръката ми.

Казвам ѝ, без да изпускам револвера: „Ама ти си виновна, не искам повече да ми крещиш“, и тя пада по гръб.

Ала тутакси изохква: „По дяволите!“, хваща се за болния крак, ритва ме с читавия и изревава: „Дай ми го веднага, няма да повтарям“, аз ѝ отвърщам: „Вече го повтори“, не изпускам револвера, тя ме захвапва за ръката, аз се залавям за каквото мога, чува се изстрел и мама полита назад.

Лежа дълго в тревата и гледам облаците.

Търся главата на баща ми да ми каже какво да правя.

Не убих небето.

Само пробих облаците, от които вали нещастие или пък татко ми изпраща сълзи, за да измие кръвта от домашната роба на мама.

Най-напред си мисля, че тя се преструва на заспала, макар че не обича шегите, особено след злополуката.

Разтърсвам я лекичко.

Прилича на безжизнена парцалена кукла с широко отворени очи. Спомням си криминалните филми, в които много жени биват убити и лежат като безжизнени парцалени кукли, и си казвам: „Това е то, убих мама“.

Във филмите никога не знаеш каква е съдбата на парцалените кукли, затова очаквам нощта, умирам от глад, влизам в къщата да си намажа филия с майонеза и не смея да изляза повторно.

Страх ме е от вампирите с изцъклените очи, дето ни заплашват с брадва.

Качвам се на тавана, там мама няма да дойде заради скования си крак.

Хрупам ябълки, сега не ми е до игра на футбол.

После заспивам.

Когато отварям очи, в къщата е много шумно, а аз се страхувам от вампирите и от отпуснатите парцалени кукли, които ме викат по име.

Никой не ме нарича Икар, освен учителката.

За всички останали съм Тиквичката.

Вратата на тавана се отваря, появява се непознат господин, който не изглежда вампир, но понякога вампирите са много изобретателни, приемат човешки образ като в „Нашествениците“, и аз изсипвам на пода всички ябълки, които са ми под ръка, господинът се подхлъзва и се просва на земята.

След него се втурва синът на съседа заедно с много полицаи.

Някой предупреждава: „Внимавайте, ябълки!“ и губи равновесие, синът на съседа се хвърля отгоре му с жален писък: „Ти уби баща ми!“, но другият полицай го успокоява: „Не се тревожи, баща ти е само зашеметен“, таткото се надига, всички се приближават към мен и аз си казвам: „Филмът свърши“.

Скривам лицето си с ръце в очакване на големия пердах, но усещам, че някой ме гали по главата и виждам през пръстите си таткото, който е клекнал до мен и пита: „Видя ли господина, който стори това, момчето ми?“.

Полицайте са се вторачили в мен, включително и синът на съседа.

Погледите им ме стряскат, треперя и тъкмо тогава чувам гръмовен глас: „Оставете ме сам с него, не виждате ли, че е уплашен до смърт“.

Всички излизат освен полицая с гръмовния глас, който разчиства ябълките с ръка и сядна на земята.

Изпод ризата се показва едрият му корем.

– На колко си години, Икар?

Броя на пръсти, както ме е учила госпожата, и казвам:

– На девет.

Той изважда от джоба си тефтерче и си записва нещо. После гръмкият му глас се снижава, той ме пита какво се е случило и аз му разказвам за вампирите, за омърлушените парцалени кукли и за „Нашествениците“, които се предрешават като хора.

Полицаят повдига кепето си, почесва се по главата и ми съобщава, че се казва Реймон и че мога да го наричам така.

– Добре – съгласявам се аз, – но ти ще ме наричаш Тиквичка.

Той не отвърща, а тихо (толкова тихо, че го моля да повтори въпроса си) ме пита:

– Какво се случи с майка ти?

– Всичко стана заради небето.

Полицаят поглежда калните си обувки и със странен глас повтаря:

– Заради небето ли?

Тогавя му разказвам за татко, който витаел в облаците, и за неговото пежо 4041, което се здрависало с един стар дъб и счупило крака на мама, както и за чиновника, който изпраща всеки месец пари за храна и ризи мой размер.

– А баща ти къде е? – пита Реймон.

– Баща ми заминал на околосветско пътешествие с една кокошка.

– Клетото дете – въздиша полицаят и ме гали по главата, а аз се дърпам, защото ми писна всеки да ме гали по главата.

– Майка ти държеше ли се добре с теб? – продължава с въпросите си полицаят, но сваля кепето от сплъстените си коси и то оставя следа на челото му.

– Ами да, тя прави вкусно пюре и понякога се забавляваме.

– А когато не се забавлявате?

Аз се замислям и отвърщам:

– Когато се качвам на тавана ли?

– Да, когато се качваш на тавана.

– Идвам тук, щом направя беля и не искам да ме напердаши, та следите от пръстите ѝ да личат дълго на бузата ми, а със сакатия си крак тя не може да изкачи стълбите.

– Кога направи последната си беля?

– Вчера, когато взех револвера.

– Револверът не е играчка, момчето ми.

– Не ми се играеше сам на топчета, но мама гледеше телевизия, а Грегори вече не идва вкъщи, нямаше какво друго да правя, не умея дори да разговарям с прасетата като сина на съседа.

– Добре, а къде беше револверът? – пита ме Реймон, почесва се по главата и аз си казвам, че навярно има въшки или нещо такова.

– В стаята на мама.

– Майка ти разрешаваше ли ти често да го вземаш?

– Не, дори не знаех, че има револвер. (Не смея да призная, че съм ровил в чекмеджето.)

Реймон дъвче молива си, сякаш е стръкче трева.

– Какво стана после?

– Ами излязох навън и си играх с него.

– Той не е играчка.

– Вече ми го каза, господине. Ако беше дошъл по-рано, можехме да си играем на топчета.

– Наричай ме Реймон, нали ти рекох. Ти стреля ли с него?

– Да, исках да убия небето.

– Да убиеш небето ли?

– Да, небето и облаците, от които вали нещастие, заради тях мама пие много бира, крещи непрекъснато и ме нашляпва, та бузите и дупето ми дълго са зачервени.

– Майка ти биеше ли те?

– Само когато направех пакост, но понякога викаше без причина, затова се качвах на тавана да спя с ябълките.

Реймон си записва нещо в тетрадката, изплезил връхчето на езика си, и аз се размивам.

– Защо се смееш, момчето ми? – пита Реймон с гръмкия си глас.

– Плезииш се като дебелия Марсел, когато преписва от дъската.

Полицаят се усмихва, отново се почесва по главата и ми отвърща, сякаш е глух:

– Ти ли стреля по майка си?

– Не беше нарочно, тя искаше да вземе револвера, беше много ядосана, каза, че съм тъпанар, като баща ми, и револверът сам стреля.

Опитвам се да преглътна сълзите, които от известно време ме гъделичкат по гърлото, но те бликват неочаквано от очите ми и нищо не виждам.